

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

ВЕРЕСЕНЬ, 2024

НАДІЯ ВСУПЕРЕЧ ІДІЛ

Цього місяця виповнюється 10 років із моменту вторгнення ІДІЛ в іракський Мосул і вигнання 35 тисяч християн із їхніх домівок

ДЕСЯТЬ РОКІВ ПІСЛЯ ВТОРГНЕННЯ ІДІЛ

Десять років тому, під загрозою з боку самопроголошеної «Ісламської держави» (ІДІЛ), десятки тисяч членів нашої християнської сім'ї в Іраку та Сирії багато чим пожертвували заради Христа, оскільки вірили, що Він гідний того. Через 10 років багато з них усе ще перебувають у розсіянні й живуть серед скорботних обставин.

Проте Бог творить Своє вічне Царство серед тимчасової трагедії. У Книзі Дії 5:40–41 ми читаємо, що учні раділи, бо були визнані гідними страждати за Христа. Втративши все, наші переслідувані брати і сестри продовжують проповідувати Христа мусульманам. Бог дав їм привілей бути свідками відродження і жати щедрий урожай для вічності. Згадуючи про жертви цих Божих дітей, як 10 років тому, так і ті, що вони приносять нині, нам слід пам'ятати, що вони охоче віддають усе, оскільки вірять, що Христос цього гідний — і мають рацію!

На наступних сторінках ви прочитаєте історії про вірних слуг Господа, пасторів Хайтама та Карвана, а на нашому сайті ми поділилися ще однією розповіддю — про двох сирійських сестер, які, оговтуючись від непоправної втрати, зміцнюються у вірі та довірі Господу — www.vom-ru.org/nl-09-2024-ukr.

З повагою,
Ерік та Хьон Сук Фолі

ЛЮБОВ ДО ВОРОГІВ

Освідчення Хайтама Мері було останнім та найменш романтичним із трьох, які вона отримувала. «Я хочу, щоб ти була моєю дружиною, — сказав чоловік, — але я також хочу розповісти тобі про свої життєві плани». Потім він пояснив їй про Божий заклик залишити роботу в Лівані й повернутися на батьківщину в Ірак, щоб проповідувати там Євангеліє. «Найімовірніше, у мене буде важке життя», — попередив Мері чоловік.

Хайтам розумів, що життя християнського служителя в охопленій війною переважно мусульманській країні не є покликанням кожного християнина. Утім саме відданість Божому покликанию була тим, що Мері хотіла бачити у своєму майбутньому чоловікові. «Господи, пошли мені того, хто буде відданий Тобі до кінця, — молилася вона, — саме за такого чоловіка я хочу вийти заміж». Так жінка зрозуміла, що Хайтам був відповіддю на її молитву.

Через рік після весілля, 1999 року, Хайтам і Мері переїхали в район Лівану, густо населений іракськими біженцями, і започаткували там служіння. На той час, коли подружжя взяло на себе зобов'язання проголошувати

Євангеліє іракцям, країна перебувала у стані війни та економічної нестабільності вже впродовж двох десятиліть.

НАЙВАЖЛИВІША ПОТРЕБА

Хайтам виріс у католицькій сім'ї, однак його розум був повний запитань про Біблію та про Бога. Потім, 1994 року, у віці 23 років, він познайомився із християнами, які радо відповідали на його запитання. Коли один із них почав розповідати Хайтамові про Христа і Божий план спасіння, молодий чоловік перервав його: «Будь ласка, пробачте мені, — сказав він, — але я добре знаю цю історію. Не потрібно знову переповідати мені її. Для мене важливо впевнитися, чи справді Біблія — це Слово Боже. Якщо вона є Божим Словом, то я маю знати, чого Бог хоче від мене».

Християнин дав Хайтамові те, про що той просив: вичерпні відповіді на запитання про істинність і силу Божого Слова. Однак потім він порадив чоловікові думати не про те, «чого Бог хоче від мене», а про те, «що мені потрібно від Бога». І це була саме та перспектива, з якої Хайтам ніколи не розглядав питання віри. «Твоя найважливіша потреба — як і кожної людини, — пояснив християнин, — усвідомити, що ти є грішником, якому потрібен Бог, щоб урятувати тебе від влади гріха». Після цього християнин повернувся до євангельської звістки, і цього разу Хайтам усвідомлено й щиро прийняв її.

Хайтам швидко зміцнів у своїй набутій вірі, й уже через рік його попросили очолити молодіжну групу. А 1996 року чоловіка було номіновано для участі в богословській навчальній програмі в Йорданії.

Після завершення навчання він зміг поїхати до Лівану, де продовжив здобувати освіту й допомагав ліванському пасторові заснувати церкву.

Однак серце Хайтама підказувало йому, що пастирство в Лівані — це не те, до чого Господь покликав його. Одного дня під час місіонерської конференції чоловік молився про Боже керівництво у своєму житті. «І Господь торкнувся мого серця, давши мені бажання служити в моїй рідній країні, Іраку, — згадує він, — і проповідувати там Христа».

ДОРОГА ДО МОСУЛА

Невдовзі після того, як Хайтам і Мері почали працювати з іракськими біженцями, відбулися дві події, які дозволили їм розпочати роботу в Іраку. «2003 року я здобув богословську освіту, — розповідає християнин, — і того ж року впав режим Саддама Хусейна. Я сприйняв це як знак від Господа, що тепер я маю їхати до Іраку».

Хайтам і ще один засновник церков провели місяць в Іраку, оцінюючи ситуацію і шукаючи відповідне місце для початку служіння. Багдад, за словами Хайтама, був «клаустрофобним», переповненим незліченною кількістю працівників християнських організацій, які з великим завзяттям скористалися раптовим відкриттям доступу до регіону. Тому Хайтам вирішив не залишатися там, а поїхати з Мері в Мосул, у місто, до якого було набагато важче дістатися географічно й «достукатися» — духовно. Хайтам винайняв двоповерховий будинок, у якому вони могли жити на другому поверсі, використовуючи перший для служіння. А наприкінці 2003 року перевіз туди свою сім'ю із чотирьох осіб.

Мері відразу ж зіткнулася з проблемами, про які Хайтам попереджав її. Сусіди уникали їх, шпигували за ними й доносили на них керівництву місцевої мечеті. «Звичайно, мені було дуже важко, — згадує Мері. — Але моя мета служити Господу завжди була для мене великим підбадьоренням».

І праця подружжя стала приносити плоди. «Це був чудовий, дивовижний час служіння, — згадує Хайтам. — Люди були духовно спрагли. Уже в перші два місяці перший поверх будинку був постійно й ущент наповнений людям. А ще я ніс служіння у багатьох селах». Перша група новонавернених прийняла хрещення невдовзі після заснування церкви.

Тиск зі сторони спільноти, однак, також був реальним і постійно посилювався. Оскільки мечеть була розташова-

Ісламістське насилля з боку уряду спричинило навернення до Христа багатьох людей, як і цих молодих іранців

Мері та друзі-християни допомогли Хайтамові пролікуватися в Лівані після поранення ісламістами в Іраку

на всього в 100 метрах від вхідних дверей будинку Хайтама та Мері, подружжя чуло, як керівники мечеті давали настанови місцевим мусульманам уникати їх. Хайтам знав, що за ним стежать. Шейх мечеті видав проти них фетву, постанову, засновану на ісламському праві, шаріаті, що вимагає вигнання християн із громади.

ПЕРЕЇЗД

Хайтам знайшов приміщення у Мосулі й почав його ремонтувати. У той час зростало антихристиянське насильство в місті та по всьому Іраку. У попередні місяці почастішали підриви церков, стрілянина з автомобілів і викрадення людей.

У листопаді 2004 року, коли священний для мусульман місяць Рамадан добігав кінця, Хайтам і члени його церкви були готові почати використовувати свою нову будівлю.

Увечері перед початком першого богослужіння у новому приміщенні чоловік покликав Мері, щоб серйозно поговорити з нею. «Якби мені довелося стати мучеником, як би ти сприйняла це?» — запитав він дружину. Мері не хотіла навіть думати про таку перспективу, проте чоловік наполягав, нагадуючи їй, що мучеництво — це ціна, яку багато послідовників Христа платять за свою вірність. Він закликав дружину виявити героїзм, якщо виникне така ситуація.

Наступного дня Хайтам і його мати їхали до сусіднього міста, щоб забрати членів церкви, коли водій побачив у дзеркалі заднього виду автомобіль, який стрімко наближався до них. Він притиснувся до узбіччя, щоб пропустити його. Раптом із машини пролунали постріли.

«Що відбувається?!» — вигукнув Хайтам.

«Тебе поранено!» — відповіла його мати, яка й сама отримала вогнепальне поранення.

У Хайтама влучило одразу кілька куль, проте найсерйознішої травми завдала та, яка пройшла від плеча до плеча, зачепивши спинний мозок і паралізувавши чоловіка.

Коли Хайтама доправили до лікарні, лікар, який його лікував, почув його молитву і запитав, чи не проклинає він людей, які в нього стріляли. «Я хотів би зустрітися з

ними і розповісти їм про Господнє спасіння, — відповів лікареві християнин, — щоб вони не померли у своїх гріхах і не потрапили в пекло».

Лікар перервав свою роботу. «Я не розумію тебе, — здивовано промовив він. — Ти не хочеш помститися?» — «У моєму серці живе Бог, Який є любов, — пояснив Хайтам. — Він подарував мені любов до всіх, навіть до моїх ворогів».

Тим часом Мері та інші в церкві були стурбовані тим, що Хайтам і його мати не повернулися. Вони з тривогою слухали новини про жорстокі напади в місті. Батько і брат Хайтама вирушили на їхні пошуки і з'ясували, що сталося.

Коли Мері, нарешті, дісталася до лікарні, вона була шокована побаченням. Її чоловік лежав на підлозі й не міг поворухнутися. Члени церкви піклувалися про нього, годували, надавали медичну допомогу й охороняли його.

Пізніше до друзів дійшли чутки, що нападники збираються знову спробувати вбити Хайтама, і стало зрозуміло, що місцева лікарня недостатньо безпечне місце. Християни таємно перевезли пастора до сирійського кордону, а звідти відправили назад до Лівану на восьмимісячний курс лікування. «Люди з усього світу жертвували гроші на мое лікування, — із вдячністю розповідає Хайтам. — Багато пасторів та інших служителів приходили до лікарні, щоб провідати мене. Ми на власному досвіді пересвідчилися, як брати в Господі люблять один одного».

ОБІТНИЦЯ МИРУ

Одужання Хайтама було тривалим і складним, проте вони з Мері бачили, як Бог використовував навіть його страждання, щоб благословляти інших. «У мене були важкі миті, — згадує чоловік, — та я не здавався».

Через шість місяців після одужання лікар повідомив Хайтаму, що він, найімовірніше, більше ніколи не зможе ходити. «Це було найважче повідомлення, яке я отримував, — розповідає він. — Це розбило моє серце».

Хайтам розділив свій душевний біль із Богом. «Господи, Ти дав нам обіцянку: "Мир залишаю вам, Мій мир даю Я вам", — молився він. — Мені дуже потрібен Твій мир. Ти обіцяв Павлові: "Досить тобі Моєї благодаті". І ця благодать мені теж украй потрібна». У міру того, як чоловік молився, він ставав усе більш упевненим у тому, що його терпіння і наполегливість дарують мир не лише йому самому, але й іншим, із ким він поділиться ним.

Нині Хайтам повернувся до служіння в Лівані, утім усе ще стикається з багатьма труднощами. Донедавна він із сім'єю мешкав у квартирі на четвертому поверсі. Іноді, коли зникав струм, чоловікові доводилося чекати годинами, перш ніж він міг скористатися ліфтом, щоб дістатися до своєї квартири, або залишати свій інвалідний візок і підніматися на три сходові прогони. Крім того, він більше не може відвідувати людей так, як йому хотілося б, або стояти за кафедрою, як раніше. «Я був упевненою людиною, — пояснює пастор. — Я покладався на себе, але Господь навчив мене більше покладатися на Нього».

Щораз більша залежність Хайтама від Бога привела до того, що в нього з'явилося більше можливостей проповідувати Євангеліє. «Моє серце отримує віху від служіння, — говорить він. — Воно надихає мене. Тож моліться за мене. Нам потрібна молитва, щоб Господь зміцнив нас і продовжував працювати з нами».

Незважаючи на труднощі, з якими зіткнувся Хайтам, зараз він очолює церковну громаду, що невпинно зростає, і сподівається продовжити виконувати покликання, яке він отримав багато років тому.

Хайтам (в інвалідному візку) продовжує свою працю й очолює церкву в Лівані, яка невпинно зростає

Коли за дверима — СМЕРТЬ

Пастор Карван та його дружина знають, що іракські ісламісти з меншою ймовірністю уб'ють жінку, ніж чоловіка. Тому, коли вони чують стукіт у двері, відповідає майже завжди дружина Карвана. «У нашому домі, — пояснює Карван, — ми щохвилини очікуємо, що хтось прийде й уб'є мене».

Ворожість до Карвана, що часто виражається прямо у повідомленнях на кшталт «ми уб'ємо тебе» в соціальних мережах, є відповіддю на його онлайн-контакти з переважно мусульманським населенням країни.

Через вебсайт християнина чимало мусульман пізнали Христа, і багато хто очевидно незадоволений цим.

Однак постійна небезпека є реальністю для багатьох християн в Іраку, особливо для тих, хто залишив іслам, щоб слідувати за Христом.

Карвана виховали як ревного мусульманина, який дотримувався суворої інтерпретації ісламу, що точно відповідає шаріату, ісламському закону. Він ніколи не пропускав жодної молитви й регулярно відвідував місцеву мечеть. «Я був у край радикальний, — розповідає Карван. — Я просив Аллаха використати мене, щоб поширювати іслам серед християнських кафірів, невірних. Я планував поїхати до Європи та США, щоб проповідувати іслам. У мене була ідея долучитися до джихаду».

Карван пояснює, що його пристрасть до «священної війни» на той час була схожа на одержимість мусульманських екстремістів, таких як члени самопроголошеної «Ісламської держави» (ІДІЛ), угруповання, відповідального за вбивство незліченної кількості християн в Іраку та інших частинах світу. «Джихад — це вбивство людей заради Бога й самогубство», — говорить він.

Незважаючи на те, що в підлітковому віці Карван був ревним мусульманином, у студентські роки він почав ставити питання про Аллаха, на які ніхто з його вчителів Корану не міг відповісти. «В ісламі небезпечно запитувати про Аллаха», — пояснює він.

Молодий чоловік нишпорив в Інтернеті в пошуках відповідей і годинами просиджував в університетській бібліотеці. Він досліджував навіть індуїзм, буддизм та перську релігію зороастризм.

Потім Карван зацікавився Новим Завітом, і його серце почало сповнювати відчуття спокою. «Тоді я не знав, що було джерелом цього спокою, — розповідає він, — та тепер переконаний, що він походив від Святого Духа».

Позбавлений будь-якого наставництва та підтримки з боку інших християн, Карван увірував у Христа і почав свідчити про Нього друзям та сім'ї. Дехто вважав його божевільним, тоді як інших його навернення розлютило. «Вони розклали вогнище й почали палити мої книжки, — розповідає християнин, — серед них і мою арабську Біблію». Чоловік розрізав одну Біблію на шматки, щоб її

було легше сховати. Він і досі зберігає цей розділений на частини примірник, якого, на щастя, не виявили під час обшуків.

Попри те, що сім'я намагалася змусити Карвана повернутися в іслам, він продовжував вивчати Слово Боже й свідчити про свою набуту віру навколишнім людям. Він каже, що його родичі вважають його ганьбою сім'ї.

Якось начальник місцевої служби безпеки викликав Карвана на розмову. «Ти знаєш, що радикали збираються тебе вбити?» — запитав він. Відтак служитель неохоче вирішив залишити рідне місто, адже побачив мудрість у його застереженні.

Однак, переїхавши, Карван не перестав свідчити про Христа й зміцнюватися у вірі. Вивчаючи Біблію на заочних курсах, він відчував, що Господь закликає його заснувати церкву. «Я бачив видіння, — згадує він. — У ньому я стояв поруч із могилами. Я вдаряв по них, і з них виходили люди».

Більшість із тих, хто став послідовниками Христа завдяки служінню Карвана, є колишніми мусульманами. Вони залишили іслам у пошуках істинного Бога, Який дарує втіху душам. Багато хто з них прийняв хрещення, і церковна громада пастора зростає до понад 100 членів.

Місцева влада, однак, кілька разів закривала церкву пастора Карвана. Радикальні мусульмани регулярно надсилають йому образливі та загрозливі повідомлення через інтернет.

Він говорить, що типове попередження звучить так: «Якби я знав, де ти живеш, то прийшов і вбив би тебе». Якось хтось зламав сайт церкви, видалив усю інформацію та розмістив там зображення прапора ІДІЛ.

Утім найсерйозніші загрози християни отримують від розлючених членів власних сімей. Декілька з них зараз живуть у підпіллі, побоюючись за своє життя. Одна жінка сказала Карванові, що якщо її родичам вдасться розшукати її, то вони її спалять живцем.

Улітку 2023 року за віру в Христа було вбито друга Карвана на ім'я Юсеф. Коли друзі Юсефа, мусульмани, дізналися про його рішення йти за Христом, йому дали 24 години на зречення й дозволили зробити один телефонний дзвінок, який він використав для розмови з Карваном. Юсеф запевнив Карвана, що він сповнений рішучості твердо стояти в християнській вірі й планує проповідувати своїм викрадачам Євангеліє.

Після того, як Юсефа вбили, Карван переглянув свою пасторську посвяту. «Я розмірковував над тим, що те саме може статися і зі мною, оскільки ми живемо недалеко від цього місця», — згадує він.

Окрім загроз, сім'я Карвана щоденно стикається із дрібнішими переслідуваннями, які, проте, також завдають болю. «Я пам'ятаю, — розповідає чоловік, — як друзі моїх дітей сказали їм: "Ви брудні! Ви дуже погані, бо ви — християни". Діти прийшли додому і запитали нас із дружиною: "Ми що, насправді брудні?"» Зі сльозами на очах батько згадує, як він відповів їм: «Ні, в очах Бога ми чисті».

Незважаючи на тиск, якого зазнає Карван, його сім'я і члени його церкви, він сповнений рішучості продовжувати проповідувати Євангеліє. Він регулярно нагадує їм про приклад Христа. «Вони хотіли вбити Його, — говорить Карван. — А ми не вищі за свого Вчителя. Якщо Він помер, якщо Його вбили, то, звісно, це станеться і з нами. Це природно».

Карван просить молитися про підбадьорення та захист своєї сім'ї та членів церкви і запевняє, що не перестане проголошувати істину Христа. «Навіть якщо я впевнений, що ми помremo, — заявляє він, — байдуже! Ми — воїни Ісуса Христа. У цьому полягає наш обов'язок за життя в цьому тілі — нести людям Євангеліє. Сьогодні день спасіння. Працюймо на Божій ниві й збудуємо Царство Боже!»

«Голос мучеників» розповсюджує Біблію серед іракських віруючих, які через вторгнення втратили все своє майно

Кожного дня мільйони християн, що живуть серед ісламських екстремістів, зазнають образ, насильства та загрози смерті. Ці наші брати та сестри мають велику надію і мудрість, якими вони діляться з нами. *Чого ми можемо навчитися у цих сповнених віри дітей Божих? Як можемо молитися за них? І чого їхні чудові історії вчать нас про Бога, Чиє світло сяє в темряві світу?* Дізнайтеся їхні імена, прочитайте їхні свідчення та поміркуйте над тим, як ви особисто, ваша родина, мала група або церковна спільнота можете служити їм і служити разом із ними.

«Голос мучеників» пропонує вашій увазі однойменну книгу «Я — "Н"» і навчальний посібник із 6 занять, що складається з відеоматеріалів, «Посібника для керівника групи» та «Посібника для учасника групи».

«Посібник для учасника групи» пропонує дослідити ваше власне життя у світлі свідчення переслідуваних християн. Кожна тема досліджується за допомогою обговорень і відповідей на запитання та нагадує про надію на Бога, любов Якого сяє незалежно від того, в якій темряві перебуває людина.

У «Посібнику для керівника групи» є все необхідне для проведення групового обговорення свідчень і навчання, він містить керівництво до молитви, вірші зі Святого Письма та окреслені часові межі для кожного заняття.

Ці матеріали допоможуть вам більше дізнатися про переслідуваних за віру сучасників, що живуть у різних країнах світу, навчитися більш ефективно служити їм, самим зміцнюватися у вірі та бути більш вірними Ісусу, а також нагадають про справжнє християнство, про віру, яка долає будь-які переслідування, і про те, що немає таких понять, як «вільна церква» або «переслідувана церква». Існує лише одна Церква Христова, завжди переслідувана і завжди вільна!

Книгу можна завантажити на нашому сайті за посиланням <https://vom-ru.org/wp-content/uploads/i-am-N.pdf>.